

TRAMBITA JUBILEULUI

Să deschidem împreună Bibliile la 1Petru 1.3-5:

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou, prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie

și la o moștenire nestrăicătoare și neîntinată și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru voi.

Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu prin credință pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi!”

Câți dintre noi credem că suntem în vremurile din urmă? Atunci ne va fi descoperită această moștenire nestrăicătoare.

Să mergem în Exod 19, pentru că aș vrea să continuăm puțin de unde am rămas duminica trecută. Duminica trecută am avut un timp minunat în Domnul, pentru că El a început să ne deschidă Cuvântul și să ne arate poziția noastră, cine suntem și de ce ne aflăm aici, iar noi Îi suntem foarte mulțumitori pentru aceasta.

Așadar, astăzi aș vrea să continuăm de acolo, pentru că sunt lucruri la care nu am ajuns, iar mai întâi vom face o scurtă recapitulare, după care vom merge mai departe.

Vom citi din Exod 19.10-19:

„Și Domnul a zis lui Moise: „Du-te la popor, sfințește-i azi și mâine și pune-i să-și spele hainele.

Să fie gata pentru a treia zi, căci a treia zi Domnul Se va coborî în fața întregului popor, pe muntele Sinai.

Să hotărăști poporului anumite margini de jur împrejur și să spui: „Să nu cumva să vă suiți pe munte sau să vă atingeți de poalele lui.” Oricine se va atinge de munte

va fi pedepsit cu moartea.

Nicio mână să nu se atingă de el, ci pe oricine se va atinge, să-l omoare cu pietre sau să-l străpungă cu săgeți: dobitoc sau om nu va trăi. Când va suna trâmbița, ei vor înainta spre munte.” (În limba engleză scrie: „Când trâmbița va suna prelung, ei vor înainta spre munte.”).

Aceasta este fraza cheie: „Când va suna trâmbița, ei vor înainta spre munte.”

Lor le-a fost interzis s-o facă până în a treia zi, dar în a treia zi, au trebuit să urce sus pe munte.

„Moise s-a coborât de pe munte la popor, a sfințit poporul și ei și-au spălat hainele.

Și a zis poporului: „Fiți gata în trei zile; să nu vă apropiați de vreo femeie.”

A treia zi dimineața, au fost tunete, fulgere și un nor gros pe munte; trâmbița răsuna cu putere și tot poporul din tabără a fost apucat de spaimă.

Moise a scos poporul din tabără, spre întâmpinarea lui Dumnezeu, și s-au așezat la poalele muntelui.

Muntele Sinai era tot numai fum, pentru că Domnul Se coborâse pe el în mijlocul focului. Fumul acesta se înălța ca fumul unui cuptor, și tot muntele se cutremura cu putere.

Trâmbița răsuna tot mai puternic. Moise vorbea, și Dumnezeu îi răspundea cu glas tare.”

Acum vom merge și vom citi din Exod 20.18-20:

„Tot poporul auzea tunetele și sunetul trâmbiței și vedea flăcările muntelui care fumega. La priveliștea aceasta, poporul tremura și stătea în depărtare.

Ei au zis lui Moise: „Vorbește-ne tu însuși, și te vom asculta, dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim.”

Moise a zis poporului: „Nu vă înspăimântați, căci Dumnezeu a venit tocmai ca să vă pună la încercare și ca să aveți frica Lui înaintea ochilor voștri, pentru ca să nu păcătuiți.”

Vedeți, toată scena aceasta a avut loc pentru că Dumnezeu a vrut să pună poporul la încercare ca să vadă dacă va ține porunca Sa sau o va încălca. Dumnezeu le vorbea direct, iar Moise le spunea: „Nu vă temeți!”, dar ei se temeau din pricina a ceea ce vedeau și auzeau.

Într-un alt pasaj din Scripturi, în Deuteronom, ni se spune că Dumnezeu le-a vorbit față în față de pe munte, și ei l-au auzit Glasul; El le-a dat cele zece Porunci direct, dar ei s-au temut și au fugit spunând: „Vorbește-ne tu, Moise!”, deși Moise le-a spus: „Nu vă temeți, Dumnezeu vă pune la încercare!” Totuși, ei s-au temut și au fugit.

„Moise a zis poporului: „Nu vă înspăimântați, căci Dumnezeu a venit tocmai ca să vă pună la încercare și ca să aveți frica Lui înaintea ochilor voștri, pentru ca să nu păcătuiți.”

Poporul stătea în depărtare, iar Moise s-a apropiat de norul în care era Dumnezeu.”
(v. 20-21).

În mesajul „În prezența Sa” din anul 1962, fratele Branham a spus:

„În Exod 19.19, vedem că poporul ales al lui Dumnezeu care a ieșit din Avraam, din Avraam a ieșit Isaac, din Isaac a ieșit Iacov și din Iacov au ieșit patriarhii, ani după ani au devenit oameni sfinți, oameni mari, un popor ales, o rasă aleasă, un popor sfințit, care l-au slujit în timpul vieții lor pe Dumnezeu, iar într-o zi, Dumnezeu a spus: „Adună-l pe Israel aici și îi voi vorbi.”

Dar când Dumnezeu a venit jos pe vârful Muntelui Sinai și tot muntele era în flăcări, iar fumul ieșea din el ca dintr-un cuptor, când Glasul lui Dumnezeu răcnea, Israelul a căzut cu fața la pământ și a spus: „Să ne vorbească Moise, nu Dumnezeu, ca să nu murim!” În prezența lui Dumnezeu, omul înțelege că este un păcătos! Cu toate acestea, potrivit Legii fiecare dintre ei erau tăiați împrejur. Ei ținuseră toate poruncile, dar când a vorbit Dumnezeu și au ajuns în prezența Sa, au înțeles că erau înafară, că nu erau în ordine, că exista ceva ce lipsea. Da. Și atunci au spus: „Să nu ne mai vorbească Dumnezeu pentru că vom muri! Să ne vorbească Moise.”

Când au fost duși de Moise la poalele muntelui, ei au înțeles că nu erau în ordine; când Moise i-a dus acolo sus pentru a-i prezenta Domnului și Moise vorbea, iar Dumnezeu răspundea, ei au fugit pentru că atunci când au stat în prezența lui

Dumnezeu, au înțeles că le lipsea ceva, iar în Evrei 12 ni se spune că ei nu au putut suporta ceea ce le era poruncit. Ce nu au putut suporta ei? Ei n-au putut suporta să meargă în prezența Sa, nu au suportat să meargă sus pe munte, nu au putut suporta poruncile Lui.

Cuvânt „a suporta” înseamnă „a purta o povară” sau „a merge înainte sub greutatea unei poveri.”

Așadar, ei nu au putut împlini Cuvântul și au fugit pentru că s-au temut; când au ajuns în prezența lui Dumnezeu, au știut că le lipsea ceva. Pentru ei nu era făcută încă ispășirea prin Sânge și nu murise încă Mielul lui Dumnezeu, dar astăzi noi știm că nu prin meritele noastre suntem invitați să venim cu îndrăzneală la Tronul lui Dumnezeu, la Tronul harului. De ce? Pentru că El este Cel care a cumpărat intrarea noastră înăuntru și ne-a dat o haină albă, prin Sângele lui Isus Hristos.

Ei se temeau, tremurau și au fugit pentru că și-au dat seama că le lipsea ceva, dar Moise a putut merge sus. Dar Moise nu a mers sus pentru că era vrednic, fiindcă în Evrei ni se spune că și el s-a temut și a tremurat. Și el a tremurat, dar a putut duce la bun sfârșit porunca lui Dumnezeu.

Noi am ajuns într-o zi care este diferită de ziua lor, pentru că acum există o haină pentru murdăria noastră, o haină care ni s-a dat, un Sânge care a fost dat ca să ne spele, să ne sfințească și să ne facă curați ca să putem urca cu îndrăzneală sus, în prezența lui Dumnezeu, dar nu din pricina meritului nostru, a faptelor sau a comportamentului nostru, ci prin Sângele lui Isus Hristos. Prin credința noastră în Aceasta, El ne-a învelit într-o haină albă, cu care putem intra cu îndrăzneală în Prezența Sa. Nu să fugim departe, ci să venim în Prezența Sa cu îndrăzneală.

Moise a mers sus pe Munte și a primit poruncile. Să mergem în Exod 24.

Când s-a întors de pe munte, Moise a venit jos cu mai mult decât intenționase Dumnezeu să dea poporului Său, pentru că în Deuteronom am citit că Dumnezeu le-a dat cele zece Porunci și nu a mai adăugat nimic. Nu a fost nimic mai mult. El a dorit să fie Dumnezeu lor, să le dea un Cod de conduită care să-i călăuzească, a dorit să-i ducă în țară, să le trimită profeți și tot ce aveau nevoie, dar ei au refuzat. Atunci, Dumnezeu l-a pus pe Moise să scrie o Carte de legi și rânduieli, o Carte de legi și judecăți.

Așadar, Moise a urcat sus pe munte și a primit Legea, iar apoi a coborât jos în Exod

24, de unde vom citi începând cu versetul 1:

„Dumnezeu a zis lui Moise: „Suie-te la Domnul, tu și Aaron, Nadab și Abihu și șaptezeci de bătrâni ai lui Israel și să vă închinați de departe, aruncându-vă cu fața la pământ.

Numai Moise să se apropie de Domnul; ceilalți să nu se apropie și poporul să nu se suie cu el.”

Moise a venit și a spus poporului toate cuvintele Domnului și toate legile. Tot poporul a răspuns într-un glas: „Vom face tot ce a zis Domnul.”

Moise a scris toate cuvintele Domnului. Apoi s-a sculat dis-de-dimineață, a zidit un altar la poalele muntelui și a ridicat douăsprezece pietre pentru cele douăsprezece seminții ale lui Israel.

A trimis pe niște tineri dintre copiii lui Israel, să aducă Domnului arderi-de-tot și să junghie tauri ca jertfe de mulțumire.

Moise a luat jumătate din sânge și l-a pus în străchini, iar cealaltă jumătate a stropit-o pe altar.

A luat cartea legământului și a citit-o în fața poporului. Ei au zis: „Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul.”

Moise a luat sângele și a stropit poporul, zicând: „Iată sângele legământului pe care l-a făcut Domnul cu voi pe temeiul tuturor acestor cuvinte.” (v. 1-8).

Aici vedem că Moise a primit și a scris o Carte de porunci. Dumnezeu voise să le vorbească direct, dar pentru că ei au refuzat, a scris o Carte de Legi, iar când au primit-o, ei au spus: *„Vom face și vom asculta tot ce a spus Domnul acolo!”* Problema este că ei nu au putut să facă niciodată ceea ce le-a fost poruncit, pentru că omul nu este capabil în el însuși să-și țină partea de legământ cu Dumnezeu.

Adam și soția sa au fost sub un legământ condiționat cu Dumnezeu, dar au eșuat. Apoi, Dumnezeu a făcut cu Avraam un legământ, o înțelegere necondiționată care nu se baza pe ceva ce avea să facă Avraam, ci Dumnezeu a jurat pe Sine Însuși, pentru că nu a putut jura pe ceva mai mare, că El Se va îndura de Avraam și de sămânța Lui după el. Astfel, noi suntem sămânța împărătească a lui Avraam, printr-o făgăduință necondiționată, prin Legământul necondiționat al harului, dar

dacă nu putem să ne identificăm cu Avraam, ne întoarcem înapoi sub Lege. Însă nici noi nu vom putea ține Legea, este imposibil, de aceea trebuie să venim sub Legământul necondiționat al harului. Și care este dovada, semnul harului? Credința, faptul că Avraam l-a crezut pe Dumnezeu. Totul este prin credință; acesta a fost semnul că Avraam era neprihănit. El a fost considerat neprihănit prin credință, iar ca dovadă că Dumnezeu i-a primit credința, i-a dat semnul tăierii împrejur, care pentru noi este botezul Duhului Sfânt. Tăierea împrejur a confirmat credința lui Avraam, a confirmat că el era sămânța împărătească.

Noi am venit la fel ca el: prin Legământul necondiționat al harului. Și ce trebuie să facem ca să dovedim că facem parte din acest Legământ? Să credem în Cel pe care l-a trimis Dumnezeu. Să credem Cuvântul, fiindcă atunci Dumnezeu va primi credința noastră și o va confirma printr-o Pecete, printr-un Semn, prin botezul Duhului Sfânt care va dovedi că suntem sămânța împărătească a lui Avraam și parte din Legământul necondiționat.

Țineți minte că tăierea împrejur a fost înaintea Legii, nu după!

Să mergem mai departe și să citim din Exod 24.9-11:

„Moise s-a suit împreună cu Aaron, Nadab și Abihu și cu șaptezeci de bătrâni ai lui Israel.

Ei au văzut pe Dumnezeul lui Israel; sub picioarele Lui era un fel de lucrare de safir străveziu, întocmai ca cerul în curăția lui.

El nu și-a întins mâna împotriva aleșilor copiilor lui Israel. Ei au văzut pe Dumnezeu, și totuși au mâncat și au băut.”

Aceasta înseamnă că ei l-au văzut pe Dumnezeu, dar nu au murit.

„Domnul a zis lui Moise: „Suie-te la Mine pe munte și rămâi acolo. Eu îți voi da niște table de piatră cu Legea și poruncile pe care le-am scris pentru învățătura lor.” (v. 12).

Aici, Dumnezeu i-a adus poporului o înțelegere, un contract, iar poporul a fost de acord. O, dacă s-ar fi pocăit și ar fi spus: „Doamne, nu putem face aceasta!” Dacă ar fi spus: „Doamne, nu putem ține aceste Legi, nu le putem împlini, ci vom da greș! Vrei să Te înduri de noi?” O, dacă s-ar fi aruncat cu fața la pământ și ar fi spus: „Vrem să ne întoarcem la har pentru că nu putem ține Legea!” Dar nu au

făcut acesta. Ei au crezut că era în ordine să țină acele Legi, cât timp nu erau nevoiți să meargă sus în prezența Sa.

Astfel, Dumnezeu l-a chemat pe munte pe Moise și preoția: pe Aaron și fiii săi și pe cei șaptezeci de bătrâni. Ei s-au dus sus pe munte și Dumnezeu le-a arătat un chip al Său, iar ei L-au văzut pe Dumnezeu, au văzut sub picioarele Sale un fel de lucrare de safir și nu au murit. Ce făcea Dumnezeu? Confirma Legământul Său cu ei. Dar nu au putut merge la El, ci doar L-au văzut.

Prieteni, noi trăim într-o zi diferită, într-o zi în care nu numai că-L putem vedea, ci putem merge la El, putem fi uniți cu El, putem fi una cu El în unirea invizibilă a căsătoriei. Amin!

Atunci, relația dintre Dumnezeu și poporul Său urma să se schimbe. El i-a scos din Egipt, i-a răscumpărat din mâna lui Faraon și i-a adus pe aripi de vulturi la El Însuși, iar acolo le-a făcut o cerere în căsătorie și urma să Se căsătorească cu ei, dar ei au refuzat. Au făcut la fel ca împărăteasa Vasti, din cartea Esterei, care l-a refuzat pe împărat și astfel a fost pusă deoparte, iar împăratul și-a luat o altă mireasă.

Fratele Branham ne-a explicat aceasta și ne-a arătat că acesta este dreptul pe care-L are Hristos atunci când este refuzat de soția Sa. El are dreptul s-o pună deoparte și să-și aleagă o altă Mireasă.

Atunci, Israel nu a intrat în relația de căsătorie cu El, iar din cauza aceasta au devenit robii lui Dumnezeu. Robi legați.

Să mergem în Levitic 25.55, fiindcă doresc să continui să așez această Temelie ca să fie sigură:

„Căci copiii lui Israel sunt robii Mei; ei sunt robii Mei, pe care i-am scos din țara Egiptului. Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru.”

Este uimitor că atunci când a fost pe pământ, Isus a avut o conversație cu apostolii Săi și le-a spus: *„Nu vă mai numesc robi.”* De ce? Pentru că El aducea înapoi Legământul, relația cu ei, voia să-i aducă înapoi de la a fi robi, la căsătorie, dar trebuia să treacă prin fazele corespunzătoare.

Astfel, El a trecut de la relația de robi când le-a spus: *„Nu vă mai numesc robi, ci prieteni.”* (Ioan 15.15). De ce? Ce făcea El? Încerca să-i aducă înapoi la cererea în căsătorie, înapoi la căsătorie, așa că le spunea: *„Ați fost robi, dar acum este timpul*

schimbării, de aceea nu vă voi mai numi robi, ci prieteni.”

După ce Isus Hristos a plătit prețul zestrei, prețul răscumpărării Miresei Sale, El a plecat și a venit în scenă apostolul Pavel care a spus: „*V-am logodit cu un Bărbat*”, cu Hristos. Vedeți? Hristos i-a trecut de la robi la prieteni și de la prietenie la logodnă, dar înainte ca ei să intre în unirea de căsătorie cu El, prima biserică a cedat Cuvântul. Ei au refuzat să țină tot Cuvântul și au rămas în starea aceea până acum, când Dumnezeu S-a întors să aducă Cuvântul, ca să aibă pe acest pământ un popor care să nu fie rob, prieten sau logodnică, ci să intre la unirea invizibilă cu El. Un popor care să urce sus pe acest Munte, care să meargă sus, în prezența Sa sfântă, într-o unire sfântă cu El.

Prieteni, despre aceasta este mesajul orei, despre aceasta este totul.

În Jeremia 31.31-33 scrie:

„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou.

Nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor în ziua când i-am apucat de mână să-i scot din țara Egiptului, legământ pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soț asupra lor, zice Domnul.

Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor, și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.”

Nu o Lege în urechile lor, într-o Carte sau pe Table de piatră, ci „*Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor.*”

Dumnezeu nu a fost mulțumit cu Legământul care a fost încălcat, nu a fost fericit cu relația aceea, ci a așteptat un timp despre care a spus: „Eu voi stabili un Legământ nou, nu ca Legământul pe care l-au încălcat ei, deși Eu aveam drepturi de Soț asupra lor.”, și a jucat tot timpul rolul de Soț. Ei nu au mers în punctul în care trebuia consumată căsătoria, dar El tot a avut grijă de ei în pustie: S-a îngrijit să aibă mâncare, haine și un acoperământ. El a continuat să fie un Soț pentru ei, dar ei nu au putut deveni niciodată una cu El. Totuși, El a spus: „Voi stabili un Legământ nou!”

Să mergem în Osea 2.14-15:

„De aceea iată, o voi ademeni și o voi duce în pustie și-i voi vorbi pe placul inimii ei.

Acolo, îi voi da iarăși viile și valea Acor i-o voi preface într-o ușă de nădejde și acolo va cânta ca în vremea tinereții ei și ca în ziua când s-a suit din țara Egiptului.”

Așadar, Dumnezeu dorea să-i aducă înapoi, într-o stare anterioară, în vremurile tinereții, în timpul când au ieșit din Egipt, înainte să fi avut loc toate acele lucruri.

„În ziua aceea, zice Domnul, Îmi vei zice: „Bărbatul meu!” și nu-Mi vei mai zice: „Stăpânul meu!”

(În limba engleză scrie: *„În ziua aceea, zice Domnul, Îmi vei zice: „Ishi!” și nu-Mi vei mai zice: „Bali!”*

Ei se vor întoarce într-un loc, iar în ziua aceea Îi vor zice: „Ishi” (Iși), adică „Bărbatul meu” și nu „Bali”, adică „Stăpânul meu”, pentru că Dumnezeu voia să aducă din nou Legământul înapoi.

Acum ne vom întoarce la Exod 19. Dorința mea a fost să așezăm această Temelie, iar după aceea să mergem mai departe de unde am rămas data trecută, pentru că este ceva ce a deschis Dumnezeu pentru noi.

Duminica trecută am avut o mulțime de lucruri pe masă și inimile noastre au fost atât de pline! Eu m-am aplecat asupra acestor lucruri duminică dimineața, iar soția a venit și mi-a zis: „Ești gata? Ai fost la duș? Ce faci?” Eu nu eram gata, iar timpul plecării la biserică se apropia, așa că i-am spus: „Scumpo, am intrat în găleata cu miere, iar această miere curge pretutindeni pe mine.”

Data trecută nu am avut ocazia să intrăm în aceste lucruri, dar doresc să intrăm astăzi.

Să mergem în Exod 19.13:

„Nicio mână să nu se atingă de el, ci pe oricine se va atinge, să-l omoare cu pietre sau să-l străpungă cu săgeți: dobitoc sau om nu va trăi. Când va suna trâmbița, ei vor înainta spre munte.”

Aici am găsit ceva ce cred că este minunat și aș vrea să vorbim despre **„Când va suna trâmbița.”** (În limba engleză scrie: *„Când trâmbița va suna prelung.”*

Aceasta este o propoziție foarte importantă în Scripturi. Aș vrea să observați că există un sunet al trâmbiței și un sunet prelung al trâmbiței. Pentru trâmbiță există un singur cuvânt. În mod normal, în Vechiul Testament, cuvântul trâmbiță în ebraică este șofar, iar șofarul este un corn sau o trâmbiță făcută din corn de berbec. Aceasta este o trâmbiță obișnuită. Astfel, în majoritatea timpului, când se vorbește despre trâmbiță în Vechiul Testament, evreii se referă la șofar. Acesta este cuvântul caracteristic pentru trâmbiță. Dar cuvântul folosit aici în Exod, este diferit ce cuvântul folosit în mod obișnuit pentru trâmbiță. Aici este folosit cuvântul **lobel**, un cuvânt folosit în anumite situații, iar eu aș vrea să privim la aceasta.

Mai întâi, vreau să spun că în Scripturi există doar trei locuri în care este folosit cuvântul **lobel**. Prima dată este folosit în textul pe care l-am citit din Exod 19.13, iar a doua oară este folosit în Levitic capitolul 25. De fiecare dată când a fost folosit acolo, pentru noi a fost tradus ca Jubileu, adică Trâmbița Jubileului.

Așadar, aceasta nu era doar sunetul unei trâmbițe sau sunetul șofarului, ci este Trâmbița Jubileului și înseamnă „Jubileu”.

Să mergem în Levitic 25. Aici, noi putem vedea că ei nu au auzit o trâmbiță obișnuită, ci au auzit o trâmbiță specifică, din corn de berbec, o trâmbiță specială folosită pentru un scop deosebit, iar în Vechiul Testament scopul acela a fost Jubileul. Dumnezeu i-a adus la acel Munte și a sunat prelung din trâmbiță pentru a-i aduce la o eliberare totală. El nu a coborât acolo ca să-i pună sub robia unei Legi, nici ca să pună într-o Carte Legi pe care trebuiau să le țină, ci a venit să-i elibereze, dar nu numai din Egipt, ci din poziția lor căzută în care au ajuns din pricina căderii din grădina Eden.

Așadar, acela nu a fost numai un Jubileu al ieșirii din Egipt, ci a fost un Jubileu al întoarcerii înapoi la părtășia și unitatea cu Dumnezeu, care fuseseră rupte din pricina despărțirii din grădină. Cum avea să restituie Dumnezeu aceasta? Printr-o slujbă profetică. El i-a adus la munte, li S-a arătat și le-a vorbit Cuvântul Său, a existat un sunet puternic al trâmbiței, iar ei trebuiau să urce sus și să devină una cu El. Care era scopul? Jubileul.

Dacă am traduce Exod 19.13 așa cum a fost tradus Levitic 25, am citi:

„Când va suna Jubileul, ei vor înainta spre munte.” Aleluia!

În Levitic 25.8 scrie:

„Să numeri șapte săptămâni de ani, de șapte ori șapte ani, și zilele acestor șapte săptămâni de ani vor face patruzeci și nouă de ani.

În a zecea zi a lunii a șaptea, să pui să sune cu trâmbița răsunătoare... (în limba engleză scrie „Trâmbița Jubileului”).

În original, cuvântul „trâmbiță” este „șofar”, iar cuvântul „jubileu” este „lobel” (în limba română scrie „răsunătoare”). Deci, este același cuvânt care este folosit în Exod 19, la Muntele Sinai, când lobelul a sunat lung, când Jubileul a sunat lung, când trâmbița a sunat lung. Aici, în aceste versete, putem vedea cele două cuvinte diferite folosite pentru trâmbiță.

„În luna a zecea a lunii a șaptea, să pui să sune cu Șofarul lobelului; în ziua Ispășirii, să sunați cu trâmbița în toată țara voastră.”

Aș vrea să ne oprim puțin la versetul acesta, pentru că este absolut minunat pentru noi. El a spus: „Să numărați șapte ori șapte ani.” În Exod 21, vedem că în Israel era stabilit un ciclu al eliberării. Astfel pentru orice om din Israel care era vândut sau care mergea în robie, adică se făcea el însuși rob din cauza unei datorii pe care nu o putea plăti, exista un an al eliberării, în care robul putea fi liber, putea fi eliberat de sub jugul robiei, acest lucru petrecându-se la fiecare șapte ani. Fratele Branham a spus că dacă eșuăm să înțelegem numerologia Bibliei, nu vom înțelege nimic.

Astfel, la sfârșitul unui ciclu de șapte ori șapte ani, urma să se întâmple ceva diferit. Atunci avea loc o altfel de eliberare; nu era doar o eliberare prin care slujitorul rob putea fi liber, ci atunci totul se întorcea la starea sa originală.

Așadar, după ciclul de șapte ori șapte ani, nu numai că slujitorul rob era eliberat, ci el se întorcea la moștenirea sa originală, la moștenirea stabilită de Moise, la bucățica de pământ care i-a fost dată lui; deci, se întorcea la poziția sa originală. Când? La sfârșitul ciclului de șapte ori șapte ani.

Exista un ciclu de șapte ani, dar la sfârșitul ciclului de șapte ori șapte ani, suna Trâmbița Jubileului, iar al cincizecilea an era un An Jubiliar.

De fiecare dată când apare cuvântul Jubileu, în Levitic 25, în traducerea noastră este scris simplu: trâmbiță, la fel ca în Exod, unde scrie: „când va suna trâmbița.”

Acest lucru se întâmpla la sfârșitul ciclului de șapte ani și este uimitor cum putem

vedea epocile bisericilor aici, pentru că fiecare epocă a bisericii care a venit, a fost un ciclu al eliberării, un șapte al eliberării, pentru că oamenii intrau sub robia părerilor omenești, al dogmelor și al sistemelor omenești, dar apoi pășea în față un mesager și suna din trâmbiță. Fratele Branham a spus că mesagerul „*rupea o Pecete sau aducea o descoperire de la Dumnezeu*”. El suna din trâmbiță, iar atunci izbucnea un război spiritual și poporul era liber.

Așadar, fiecare epocă a Bisericii a fost un ciclu al eliberării, al eliberării de sub robia epocii anterioare, a eliberării de nicolaism, de balaamism sau de orice venea. În cele șapte epoci ale Bisericii a existat un ciclu de șapte în care fiecare mesager a sunat din trâmbiță și a adus eliberarea pentru popor. Dar la sfârșitul celor șapte eliberări, urma să vină ceva diferit, ceva mai mult decât trâmbița unui mesager, urma să vină un răsunet puternic, iar acel răsunet puternic avea să fie un An Jubiliar. Nu o simplă eliberare, ci o eliberare absolută pentru a ne întoarce la starea originală. Aleluia! Aceasta a sunat pe Muntele Sinai: o Trâmbiță a Jubileului.

Aceasta este Trâmbița care suna la sfârșitul unui ciclu de șapte ori șapte ani: Trâmbița Jubileului: „Întoarceți-vă la poziția voastră originală, la locul vostru original!”

Prieteni, la sfârșitul celor șapte epoci ale Bisericii, noi am avut șapte cicluri de eliberare, iar atunci urma să sune o altfel de Trâmbiță, Trâmbița răsunătoare a Jubileului, ca să ne întoarcem înapoi la starea noastră originală, înapoi la poziția noastră originală. Biserica este chemată înapoi la Rusalii. Nu la trezirea penticostală, la denomițațiunea penticostală, ci la Rusaliile originale din Cartea Faptelor. Biserica este eliberată, este Jubileul! „Mergeți înapoi și luați în stăpânire moștenirea voastră!” Când? La sfârșitul ciclului de șapte ori șapte.

„În a zecea zi a lunii a șaptea, să pui să sune cu trâmbița răsunătoare.”

Am citit Apocalipsa 10.7? Aleluia! Prieteni, Biblia este desăvârșită, este absolut desăvârșită: „În a zecea zi a lunii a șaptea”, iar Apocalipsa 10.7 spune: „Când îngerul al șaptelea va începe să sune din trâmbița lui, toată taina lui Dumnezeu se va încheia.”

Vedeți, trebuia să fie un alt răsunet puternic, o altă Trâmbiță, iar aceea trebuia să facă chemarea la Jubileu. Când avea să sune ea? În 10.7. Înțelegeți? În 10.7 există o Trâmbiță răsunătoare.

Așa cum am citit în Exod: „În a zecea zi a lunii a șaptea, să pui să sune cu Trâmbița răsunătoare; în ziua Ispășirii...”

Ziua Ispășirii era ziua în care marele preot mergea dincolo de perdea. El intra în Locul Preasfânt și stropea cu sânge pentru păcatele din neștiință ale poporului, iar acolo avea loc o împăcare cu Dumnezeu pentru totul. O dată pe an, avea loc această împăcare, așa că totul era rezolvat pentru toți oamenii din popor. În ziua aceea, după șapte cicluri de șapte, se suna din Trâmbiță pentru că era Ziua Ispășirii.

Este important să știm că Sărbătoarea Ispășirii era a șasea din ciclul sărbătorilor. Șase este un număr important în răscumpărare. Astfel, fratele Branham numește Pecetea a șasea, Pecetea Răscumpărării pentru că sărbătoarea a șasea este Sărbătoarea Ispășirii. Unde spune el că îi vor duce cei doi proroci din Apocalipsa 11 pe evrei? La Sărbătoarea Ispășirii. Ce este Sărbătoarea Ispășirii? Cuvântul, adevărata Ispășire. Nu sângele mieilor și al caprelor, ci Ispășirea adevărată care este Cuvântul.

Neamurile au fost aduse deja la Ispășirea adevărată. Care este această Ispășire? Cuvântul. Cuvântul este Ispășirea adevărată. Cuvântul este Cel care a sângerat pentru noi, Cuvântul este Cel care a murit pentru noi, Cuvântul S-a făcut trup și S-a jertfit pentru noi; Cuvântul este Ispășirea, plinătatea Cuvântului. Când vine El? În Trâmbița a șasea din Pecetea a șasea, pentru că fratele Branham a spus că Pecetea a șasea și Trâmbița a șasea sună în același timp. Ce este aceasta? Descoperirea Ispășirii noastre. Dar pentru evrei? Descoperirea ispășirii lor.

Ce este Ziua Ispășirii? A șasea sărbătoare cu Trâmbița a șasea și Pecetea a șasea. Și ce se va întâmpla? Va răsună o Trâmbiță a Jubileului. Cum adică va suna în ziua a șasea? În a șasea mie de ani de la căderea omului.

Acum, noi putem vedea că Trâmbița care a răsunat pe Muntele Sinai a fost o Trâmbiță a Jubileului.

Așadar, această Trâmbiță este folosită pentru prima dată în Exod, apoi o găsim de-a lungul capitolelor 25 și 27 din Levitic și o singură dată în Numeri, dar mai există un loc din Scriptură în care este menționată. Vreți să știți unde? Să mergem în cartea lui Iosua capitolul 6.

Acesta este singurul loc în care acest cuvânt a fost folosit și tradus ca trâmbiță.

Acest cuvânt este folosit în Exod, în cadrul sintagmei „Trâmbița suna cu putere,” apoi este folosit la chemarea la Jubileu după ciclul de șapte ori șapte ani, când orice om putea să se întoarcă la moștenirea lui, la poziția lui originală, și este folosit din nou în Iosua 6. Acesta este ultimul loc în care este folosit cuvântul „lobel”.

Să citim deci, Iosua 6.1-4:

„Ierihonul era închis și întărit de teama copiilor lui Israel. Nimeni nu ieșea din el și nimeni nu intra în el.

Domnul a zis lui Iosua: „Iată, dau în mâinile tale Ierihonul și pe împăratul lui, pe vitejii lui ostași.

Înconjurați cetatea voi, toți bărbații de război, dând ocol cetății o dată. Așa să faci șase zile.

Șapte preoți să poarte înaintea chivotului șapte trâmbițe lobel...”

Aici nu a fost folosit cuvânt șofar, ci lobel, adică „Trâmbițele Jubileului”. Ce se întâmplă? Ei intrau în țară și urma să fie o chemare la Jubileu. Acesta este singurul loc din Scripturi în care este folosit cuvântul lobel, în afară de Exod, la Muntele Sinai și Levitic 25 și 27.

„Șapte preoți să poarte înaintea chivotului șapte trâmbițe de corn de berbec (lobel, adică Jubileu); în ziua a șaptea, să înconjurați cetatea de șapte ori, și preoții să sune din trâmbițe.”

Putem vedea aici din nou ciclul de șapte ori șapte? Aleluia! Totul ne arată aceeași poveste iar și iar. La ce se întorceau ei? La libertate, ajungeau la libertate, la poziția lor, intrau în Jubileul absolut, iar în a șaptea zi, după ce au înconjurat cetatea de șapte ori, avem din nou un șapte ori șapte, iar atunci a sunat Trâmbița Jubileului.

„Când vor suna lung din cornul de berbec și când veți auzi sunetul trâmbiței, tot poporul să scoată mari strigăte. Atunci, zidul cetății se va prăbuși și poporul să se suie fiecare drept înaintea.” (v. 5).

Biblia este scrisă în mod desăvârșit, fiecare Cuvânt fiind pus exact acolo unde trebuie să fie. Astfel, când au ajuns în țara lor, copiii lui Israel au auzit lobelul, nu

șofarul, deci au auzit Trâmbița Jubileului. După ce au înconjurat cetatea în șapte zile, iar în a șaptea zi, de șapte ori, trebuiau să sune din Trâmbița Jubileului.

„...când veți auzi sunetul trâmbiței, tot poporul să scoată mari strigăte.”

Înainte de a vedea zidurile prăbușindu-se, înainte de a avea loc cutremurul de pământ, când au auzit sunetul prelung al Trâmbiței Jubileului, poporul a trebuit să strige ca să anunțe biruința, ei au trebuit să strige ca să-L slăvească pe Dumnezeu și să spună: „Este a noastră! Este a noastră!” De unde știau aceasta? „Pentru că am auzit sunetul prelung al Trâmbiței. Nu pentru că am văzut ceva, ci pentru că am auzit chemarea la Jubileu. Astfel, știm că Cuvântul este adevărat și strigăm de bucurie, vestim biruința!”

De ce? Pentru că porțile iadului nu vor birui niciodată sămânța lui Avraam, ci ele vor fi biruite de sămânța împărătească.

Fratele Branham a spus: „*Aici intră în Țară o sămânță împărătească.*” Și a adăugat: „*Când va suna Trâmbița, strigați, iar porțile trebuie să cadă pentru că noi nu vom mai fi biruiți de porțile vrăjmașului!*” Aleluia! Nu strigați după ce cad porțile vrăjmașului, ci înainte de căderea lor! Dacă ați auzit Trâmbița chemării la Jubileu, începeți să strigați pentru că ați obținut biruința! De ce? Unde ne-a adus Jubileul? La moștenirea noastră.

Ce a făcut chemarea la Jubileu în Iosua 6? I-a adus pe copiii lui Israel la moștenirea lor. Ce îi ținea pe loc? Zidurile cetății. Erau ziduri imposibil de cucerit, dar Dumnezeu avea să le arate chiar în prima zi a intrării lor în țară, că El urma să Se îngrijească de toate, că El va suna din Trâmbiță, ei vor striga și zidurile se vor prăbuși. Aleluia!

Să citim mai departe. Putem vedea în ce zi suntem noi? Noi am văzut cele șapte epoci ale Bisericii, am văzut șapte de șapte, am văzut descoperirea celor șapte Tunete în ziua a șaptea, am ajuns la șapte ori șapte și a sunat Trâmbița Jubileului, ceea ce înseamnă că este timpul ca poporul să strige.

„Când vor suna lung din cornul de berbec și când veți auzi sunetul trâmbiței, tot poporul să scoată mari strigăte.”

Ei trebuiau să creadă Cuvântul și să acționeze conform Lui; trebuiau să dea tot ceea ce aveau, pentru că acolo nu mai era un profet care lovea stânca sau care le

vorbea de pe munte, ci era chemat poporul să acționeze. Când poporul a intrat în Cuvânt, când poporul însuși a ajuns să asculte Cuvântul, a existat o putere care urma să se manifeste, iar când gura lor a început să facă ceva, din ea a ieșit biruința.

Profetul ieșise din scenă, Dumnezeu îl luase acasă, iar atunci tot poporul, poporul făgăduit, sămânța împărătească a lui Avraam, au trecut Iordanul, au trecut prin a doua tăiere împrejur și au ajuns la moștenire, dar aveau ceva de făcut, trebuiau să facă ceea ce le-a poruncit Duhul Sfânt să facă. Iar El a spus: „Când veți auzi lobelul, Trâmbița Jubileului, să strigați și zidurile se vor prăbuși!” Dar mai era o poruncă: „Când Trâmbița va suna prelung!” Îmi place aceasta, prieteni!

„Când vor suna lung din cornul de berbec și când veți auzi sunetul trâmbiței, tot poporul să scoată mari strigăte. Atunci, zidul cetății se va prăbuși și poporul să se suie fiecare drept înainte.” (v. 5).

Vreți să știți ce cuvânt a fost folosit aici? „Alla”. Este același cuvânt care a fost folosit și în Exod, când poporul a primit poruncă să nu urce sus pe munte decât atunci când vor auzi sunetul prelung al Trâmbiței: „Când Trâmbița va suna prelung (alla), să urcați sus pe munte!”, iar aici în Iosua 6 scrie: „Când veți auzi sunetul prelung al Trâmbiței, să strigați și zidurile se vor prăbuși. Atunci urcați, veniți drept înainte!”

„Atunci, zidul cetății se va prăbuși și poporul alla”, adică va urca, se va cățăra, va merge sus.

Când veți auzi Trâmbița sunând, scoateți strigăte de biruință și zidurile se vor prăbuși. Atunci, noi trebuie să mergem sus, să mergem drept înainte! Nu trebuie să mergem să-l luăm pe vecinul nostru, pe prietenul nostru sau să găsim o altă biserică, ci fiecare dintre noi trebuie să mergem drept înainte: „Îl văd, este Dumnezeu, este Duhul Sfânt care Se mișcă în viața mea! Mesajul acesta este Adevărul, așa că strig biruința și merg drept înainte!”

Nu contează ce se petrece în stânga sau în dreapta, eu urc! Dacă alții vor să fugă, este problema lor, dar noi am auzit sunetul Trâmbiței, am scos strigăte de biruință, am intrat în posesia pământului nostru și urcăm drept înainte! Este minunat! Cuvântul „alla” nu înseamnă „a merge mai departe”, ci înseamnă „a merge sus”.

Poate zici: „Cum voi merge mai departe?” Mergi în sus! „Cum să urc sus?” Mergi

drept înainte. Dacă există un zid care îți stă în cale, strigă de bucurie pentru că ai auzit Trâmbița, iar apoi du-te drept în sus!

Ei nu au trebuit să meargă în jurul Ierihonului, iar noi nu trebuie să mergem în jurul complexelor, a temerilor, a obiceiurilor noastre, etc., ci am fost chemați să strigăm de bucurie pentru că știm că Trâmbița Jubileului este pentru noi. Deci, am fost chemați să strigăm astfel încât să cadă toate zidurile jos, iar apoi să mergem drept în sus. Apoi, dacă ajungem la o altă cetate înconjurată de ziduri, să strigăm din nou și să mergem drept în sus.

Prieteni, am stat destul în jurul problemelor, dar acum este timpul să le punem deoparte. Nu mai zăboviți în jurul cetății, ci strigați astfel încât să cadă jos! Dacă vă țin departe de Țara făgăduită, strigați astfel încât să cadă jos pentru că noi am auzit Trâmbița Jubileului.

În mila Sa cea mare, Dumnezeu i-a dus pe copiii lui Israel în Exod 19, dar ei nu au vrut să meargă sus, ci au fugit. Apoi, El a ridicat o altă generație, iar aici, în Iosua, El Se ocupa de a doua generație. Dumnezeu voia ca a doua generație să ia în posesie țara și s-o stăpânească. Profetul plecase. Când a venit a doua generație ca să intre în stăpânirea țării făgăduite, profetul nu mai era cu ei, dar îl aveau pe Iosua, pe Duhul Sfânt. El era Generalul armatei, El era Cel care dădea poruncile, iar astăzi este încă aici.

Unde a fost Iosua când a mers Moise la Domnul? Iosua a fost cu el. Iosua a mers sus, a fost cu Moise. Atunci, Moise plecase, dar Iosua era încă acolo.

Astăzi, profetul lui Dumnezeu a plecat, dar Duhul Sfânt este încă aici. Ce face El? Ne conduce, ne dă instrucțiuni și ne ajută să intrăm în stăpânirea deplină a Țării făgăduite.

Fratele Branham a predicat în 30 decembrie 1962, mesajul „Domnilor, acesta este semnul sfârșitului?”, în care a vorbit despre acela șase vise și despre vedenia care l-au chemat în Vest unde a auzit tunetul puternic și unde a primit descoperirea celor șapte Peceți. El a spus:

„Niciodată nu a existat un alt tunet. Când a fost deschisă ultima Pecete, în cer s-a făcut o tăcere de o jumătate de ceas, dar când a fost deschisă prima Pecete, s-a auzit un tunet.

O, biserică, s-ar putea să fie acesta? Suntem atât de departe? Gândiți-vă, prieteni! Eu nădăjduiesc că nu este. Dar dacă este? Ce a fost acea bubuitură?

Aici se referă la vedenia pe care a avut-o, pentru că în vedenie a fost o bubuitură care l-a speriat. S-a temut pentru că s-a gândit că s-ar putea să moară, că acea bubuitură putea însemna moartea lui. El s-a temut pentru că și Moise s-a temut și a tremurat când a auzit Glasul lui Dumnezeu. Nu așa scrie în cartea Evreilor?

Fratele Branham a urmat exact același tipar, prieteni. Acolo s-a auzit o bubuitură și el s-a temut, iar apoi ne-a spus: „*Când s-au deschis Pecețile, a fost o bubuitură, un tunet.*”

Să citim aceasta din Apocalipsa 6.1. El s-a referit de multe ori la aceasta și ar fi bine să vedem aceasta:

„Când a rupt Mielul cea dintâi din cele șapte peceți, m-am uitat și am auzit pe una din cele patru făpturi vii zicând cu un glas ca de tunet: „Vino și vezi!”

(În limba engleză scrie: „*M-am uitat și când Mielul a deschis cea dintâi din cele șapte peceți, am auzit ca și cum ar fi fost zgomotul unui tunet, una din cele patru făpturi vii zicând: „Vino și vezi!”*).

Așadar, când Mielul a deschis prima din cele șapte Peceți, s-a auzit zgomotul unui tunet, iar fratele Branham a spus următoarele în legătură cu aceasta:

„Ultima Pecete a fost deschisă, iar în cer s-a făcut o tăcere de o jumătate de ceas, dar când s-a deschis prima Pecete, s-a auzit un tunet.

O, biserică, s-ar putea să fie aceasta? Suntem atât de departe? Gândiți-vă, prieteni! Eu nădăjduiesc că nu este, dar dacă este? Ce a fost bubuitura aceea?

Înaintea lui Dumnezeu și a acestei Biblii deschise, vă spun că nu mint. S-a auzit o bubuitură care a zguduit pământul.”

Fratele Branham a spus: „*Stau înaintea lui Dumnezeu, nu mint. S-a auzit o bubuitură.*”

În vedenie, s-a auzit o bubuitură care a zguduit pământul. Unde ne duce el? Exact la Evrei 12, pentru că atunci când a vorbit din ceruri, El a scuturat toate lucrurile.

„Când a ieșit la lumină prima Pecete, din cele șapte care au fost deschise în Biblie,

numai Una, s-a auzit o bubuitură, un tunet care a zguduit totul. Iar dacă s-ar deschide Pecețile care se află pe partea din spate, nu ar trebui să fie, de asemenea, un tunet? Eu nu știu, nu pot spune.

A existat un tunet, prima Pecete, și Pecetea a fost un tunet. Trâmbița a fost deschisă în timpul acela, și trâmbița a răsunat bineînțeles, la Rusalii, dar nu voi intra în aceasta.”

O, el intră aici în niște lucruri minunate și ne spune că Trâmbița aceea s-a deschis chiar acolo, iar apoi a fost descoperirea a șapte Peceți, în capitolul 6, și avem un cal alb, un cal roșu, etc. Ce erau toate acestea? Descoperirea sub formă de simbol până când s-a ajuns la cea de-a șaptea Pecete, iar simbolul celei de-a șaptea Peceți a fost tăcerea, deci nu a fost nimic. Așadar, ele au fost deschise de Ioan, dar sub formă de simbol, iar când s-a deschis cea de-a șaptea, a fost o bubuitură care a zguduit pământul. În vedenie, fratele Branham a fost chemat în Vest, iar acolo au venit acei îngeri și a existat o bubuitură care a scuturat tot pământul. Apoi, în același mesaj, el a spus:

„Dacă aceasta este continuarea pentru răsunetul acestor ultime Trâmbițe sau a acestor ultime șapte Tunete care ies la lumină, tainele, ultimele Peceți vor trebui să fie la fel ca restul Scripturii. Și dacă primele de acolo s-au deschis cu zgomotul unui tunet, și celelalte, cele care se află pe spate, o vor face la fel.”

El a spus că arunci când Pecețile s-au deschis sub formă de simbol, în Apocalipsa 6, a existat un tunet, după care a adăugat: *„Acum, când ajungem la aceste șapte Tunete, la Pecețile care se află pe partea din spate a Cărții...”* El nu vorbește despre un al doilea set de Peceți, ci despre ceea ce va descoperi ce sunt simbolurile. Ele au fost descoperite sub formă de simbol, dar cine poate tălmăci simbolurile? La sfârșitul timpului, trebuia să vină un profet care să ne poată spune ce înseamnă simbolurile, acestea fiind Pecețile de pe spatele Cărții. Apoi, fratele Branham a spus: *Dacă cele din interior s-au deschis cu un tunet, nu vor trebui să se deschidă la fel și cele de pe partea din spate?”* Ce întrebare bună!

În Pecetea a șaptea citim:

„Observați! Dar când au fost anunțate Pecețile, toate au fost ceva măreț, divin, pentru a chema afară un grup de oameni; a existat un singur răsunet de trâmbiță și au fost rupte șapte Peceți.”

În mesajul „Este viața ta vrednică de Evanghelie?” din anul 1963, scrie:

„Am mers peste deal în direcția aceea și apoi am început să fug în sus. Am alergat puțin, încet, și dintr-o dată, întreaga țară a răsunat pur și simplu. Niciodată nu am auzit o bubuitură atât de înspăimântătoare.”

Poate o bubuitură ca aceasta s-a auzit și la Muntele Sinai. Poate s-a auzit și atunci când evreii au trecut în țara făgăduită, în ziua aceea, la Ierihon, dar fratele Branham nu a auzit niciodată una ca și aceasta:

„A scuturat totul, pur și simplu, și pietrele au început să se prăvălească la vale, iar eu mă simțeam ca și cum aș fi sărit la cinic picioare de pe pământ. Așa se părea. Pur și simplu m-a speriat. M-am gândit: „O, vai!” Am crezut că am fost împușcat. Purtam o pălărie neagră și m-am gândit că cineva a crezut că sunt un porc mistreț care fugea în susul muntelui și m-a împușcat. S-a auzit foarte tare, chiar deasupra mea. Apoi, Cineva a spus dintr-o dată: „Privește în sus!” și acolo era! Și El mi-a spus: „Întoarce-te acasă, pentru că este deschiderea celor șapte Peceți!” Așadar, iată că vin!”

Deci, la deschiderea celor șapte Peceți a existat un Tunet, o bubuitură înspăimântătoare, o bubuitură care a zguduit pământul. Amin!

În Pecetea a doua citim:

„În Vechiul Testament, când un om era vândut în robie, la fiecare cincizeci de ani exista un An Jubiliar. Erau patruzeci și nouă de ani, iar după aceea urma Anul Jubiliar. Astfel, când un sclav auzea aceasta și voia să fie liber, nu exista nimic care ar fi putut să-l oprească să fie liber.”

Fratele Branham a vorbit despre aceasta în Peceți și a spus că venea un an în care suna Trâmbița Jubileului care anunța Jubileul, iar dacă robul voia să fie liber, trebuia să audă Trâmbița. Dacă o auzea, nu mai putea să-l oprească nimic să fie liber.

„El își putea arunca sapa jos și să spună: „La revedere, mă întorc acasă!”

El lucra ca și rob, era în robie, poate și-a vândut pământul, dar când auzea acel sunet prelung al Trâmbiței Jubileului, putea să-și arunca sapa jos și să spună: „La revedere!”

„La revedere, diavole, nu mă mai tem de tine! Nu mai sunt în robie, nu mai sunt robul robiei tale, nu mai sunt robul materialului genetic din care sunt făcut, al pomului genetic din care sunt făcut! La revedere, sunt liber!” Aleluia!

„...mă întorc acasă pentru că a răsunat Trâmbița!”

Îmi vine în minte Samson. El a fost un războinic puternic și a fost chemat să izbăvească Israelul din mâna filistenilor. El avea șapte șuvițe, iar noi vom vedea din nou de două ori șapte, șapte ori șapte.

Acest tipar apare în toată Biblia. El era acolo și avea șapte șuvițe și știm că exista un Legământ cu privire la acele șapte șuvițe, acest legământ fiind de fapt Legământul său de nazireu, iar cele șapte șuvițe erau semnul Legământului său. Și știm că el a îngăduit ca biserica să i le taie. El a lăsat ca biserica să taie Legământul celor șapte Peceți, a îngăduit să-i fie îndepărtate, nerealizând că puterea sa se afla în alegerea mai dinainte a lui Dumnezeu, în descoperirea Cuvântului. Samson credea că puterea sa era în brațele sale, credea că puterea sa era în mușchii săi, dar de fapt, puterea sa era în Legământul său cu Dumnezeu, în cele șapte șuvițe, iar șuvițele reprezentau Legământul și Legământul era o descoperire. Astfel, el i-a îngăduit bisericii să-i taie șuvițele, iar atunci a devenit un slujitor legat, un rob al sistemului și s-a trezit într-un subsol unde măcina porumb, unde împingea roata sistemului, unde lucra pentru sistem. De ce? Pentru că a îngăduit ca o biserică să-i taie Legământul, a lăsat ca o biserică să-l jefuiască de descoperirea Cuvântului, de adevărul Scripturii.

Atunci, el era acolo jos, fără Legământul celor șapte Peceți. Ochii îi fuseseră scoși și nu mai putea vedea nimic, așa că se învârtea iar și iar în jur. Dar noi vom vedea că cele șapte șuvițe se întorc înapoi. Șapte au fost îndepărtate și tot șapte s-au întors înapoi. Dintr-o dată, Samson a simțit că șuvițele sale creșteau din nou.

Prieteni, șuvițele au crescut înapoi, Legământul este la locul lui și este intact, descoperirea Peceților a fost dată, Legământul este la locul lui. Astfel, Samson a început să simtă Legământul celor șapte Peceți întorcându-se înapoi, iar când s-a întâmplat aceasta, a ajuns într-un loc în care avea să fie o confruntare.

Filistenii voiau să-l batjocorească, să râdă de slăbiciunea sa, de faptul că el nu mai avea nici o putere, că nu mai avea nimic altceva decât un băiat care să-l conducă. Dar ei nu au înțeles niciodată că puterea lui Samson nu se afla în brațele sale, ci în Legământ, iar Legământul se întorsese înapoi. Semnul, Pecețile, se întorsese.

Prieteni, Pecețile s-au întors, șuvițele sunt pe capul nostru.

Atunci, el a început să înțeleagă: „Niciodată nu am fost eu. Niciodată nu au fost brațele mele ceea ce am putut vedea cu ochii mei sau am auzit cu urechile mele, ci întotdeauna a fost Dumnezeu.” Amin!

Pecețile, Planul lui Dumnezeu de Răscumpărare, au fost descoperite, iar noi vedem că tot timpul a fost numai Dumnezeu; tot timpul a fost numai Planul și dorința Sa.

Samson a început să înțeleagă: „Nu am fost eu, ci Dumnezeu!”, iar atunci Legământul a început să se așeze la locul Lui și el a primit o descoperire: „Este Dumnezeu!” Atunci, a spus: „Încă o dată, Doamne! Răzbună-mă împotriva vrăjmașilor mei! Doar încă o dată, Doamne!” Acum, Samson se afla sub un Legământ proaspăt a șapte Peceți și avea să câștige confruntarea finală! El a împins stâlpii care susțineau casa, iar casa aceea s-a prăbușit și este scris că atunci a ucis mai mulți vrăjmași decât în tot timpul vieții sale.

Dacă vă veți întoarce la Legământul celor șapte Peceți, la o descoperire proaspătă și veți fi dispuși să sacrificați viața voastră, la moartea voastră vor muri mai mulți diavoli decât au murit în timpul vieții voastre. Dar trebuie să fiți dispuși să muriți, să vă dați viața. Când? Atunci când se va întoarce înapoi Legământul celor șapte Peceți. Atunci veți înțelege: „Nu sunt eu! Doamne, îmi voi da viața, o voi sacrifica!”, iar la moartea voastră vor fi biruiți mai mulți demoni, decât au fost biruiți în tot timpul vieții voastre. Aleluia!

Puteți vedea cele șapte Peceți în fiecare loc, în toată Scriptura? Prieteni, ele apar pretutindeni. Aleluia!

Primele s-au deschis cu sunetul unui Tunet, iar celelalte se vor deschide la fel. Amin!

În mesajul „Astăzi s-a împlinit această Scriptură”, din anul 1965, scrie:

„Îl vedeți pe Mesia stând pe platformă, pentru a Se identifica pe Sine Însuși cu Cuvântul făgăduit pentru epoca aceea. Cât de ciudat, Mesia stând înaintea bisericii! Și priviți aceste cuvinte scumpe spune de El aici: „Să vestească anul de îndurare.”

În calitate de cititori ai Bibliei, noi știm cu toții că „Anul de îndurare” era Anul Jubiliar.”

Așadar, Isus Se afla acolo pentru a predica Jubileul.

„Când toți robii și prizonierii care fuseseră luați robi; sau dacă cineva trebuise să dea un fiu sau o fiică pentru a plăti o datorie... și ei erau în robie, indiferent de cât timp stăteau în robie sau cât de mult timp mai trebuiau să stea acolo, când venea Anul Jubiliar sau Jubileul, când suna Trâmbița, fiecare om putea să fie liber dacă voia să fie liber...”

Aici este cheia, prieteni! Prin răsunetul acestei Trâmbițe, noi ne-am întors aici, și oricine vrea să fie liber, poate fi liber. Dar trebuie să ne dorim să fim liberi. Aleluia!

„Voi sunteți liberi! Nu mai sunteți robi! Dar dacă cineva dorea să rămână rob, trebuia să fie dus în Templu, unde era luată o sulă și i se făcea o gaură în ureche. Apoi, trebuia să slujească toată viața aceluia stăpân.”

De ce? Pentru că găurirea urechii era un semn că ai auzit, dar ai refuzat. De aceea se făcea acel semn la ureche. Ai auzit, dar ai refuzat.

„Ce exemplu desăvârșit despre Evanghelia lui Isus Hristos! Când este predicată, este timpul îndurării și al Jubileului; oricine sunteți, nu contează ce culoare aveți, de ce denominațiune aparțineți, cât de adânc ați intrat în păcat sau ce este în neregulă cu voi, când auziți sunetul Trâmbiței Evangheliei puteți fi liberi. Sunteți liberi!”

Nu contează ce s-a întâmplat în trecut, nu contează toată acuzația pe care o are diavolul împotriva voastră, nu mai contează nimic pentru că voi sunteți liberi, nu mai sunteți robii lui.

„Dar dacă întoarceți spatele la Mesaj și refuzați să-L ascultați, observați că urechea lor era găurită cu o sulă. Aceasta înseamnă că ați trecut linia dintre har și judecată și nu veți mai auzi niciodată Evanghelia; dacă refuzați să ascultați Anul de îndurare, nu veți merge niciodată mai departe, ci veți fi pentru tot restul vieții un rob al sistemului în care vă aflați.

Așa cum am spus, cealaltă parte a versetului nu avea nevoie de răspuns, pentru că atunci când vine în acest timp, Mesia va aduce judecata.”

El a făcut aceasta. După deschiderea Peceților, după ce Trâmbița Jubileului a sunat și după ce bisericile la-u refuzat, el a predicat mesajul: „Astăzi s-a împlinit această Scriptură.”

În predica „Mesagerul de seară” din anul 1963, care a fost vorbită înainte de deschiderea Peceților, el a spus:

„Fiecare epocă a avut mesajul și mesagerul ei. Dumnezeu a vegheat la aceasta. Noi vedem că fiecare dintre epocile bisericilor a avut un mesager și fiecare a trăit în epoca sa; unul pășea în scenă, iar celălalt ieșea; apoi pășea altul în scenă și totul s-a derulat așa până în cea de-a șaptea epocă a Bisericii; fiecare stea, fiecare înger al Bisericii, fiecare mesager.

Și noi vedem că în ultima epocă a Bisericii, în Apocalipsa 10, trebuie să fie un sunet al Trâmbiței.”

Aleluia! În Apocalipsa 10 există un sunet al Trâmbiței, o bubuitură, iar fratele Branham a auzit-o în vedenie. Apoi, când a fost pe Muntele Sunset, a auzit-o din nou și noi știm că a fost o bubuitură care a zguduit totul. Ce era aceasta? Era bubuitura din Evrei 12, Glasul care vorbea din ceruri și spunea: „Vino mai sus! Vino mai sus, suie-te aici!” L-am auzit noi? Da, iar dacă L-am auzit, putem fi liberi. Liberi față de ce?

Prieteni, putem fi liberi, cu fiecare zi care trece putem să fim tot mai liberi. Astăzi putem fi mai liberi decât ieri; mai liberi cu fiecare săptămână care trece. Putem fi din ce în ce mai liberi, până când hibridarea care se află în trupul nostru va cădea și vom fi liberi să primim un trup proslăvit. Atât de liberi putem fi când auzim această Trâmbiță a Jubileului!

Noi nu mai suntem robi, așa că haideți să continuăm să mergem mai departe strigând ca să cadă porțile și zidurile, apoi să mergem mai departe până când cade jos poarta acestui trup și primim un trup nou, proslăvit. Aleluia! Noi nu mai trebuie să fim robii trupului hibrid, al gândirii putrede, nu trebuia să mai fim robii niciunui viciu, fiindcă Trâmbița Jubileului ne-a făcut liberi și suntem liberi!

„...acolo au vorbit șapte glasuri... Nu s-a îngăduit să fie scrise, ci au fost pecetluite pe spatele Cărții, cele șapte Peceți de pe spatele Cărții. După ce a fost scrisă, Cartea a fost pecetluită pe spate cu aceste șapte Peceți. Nimeni nu știe ce sunt acestea, dar este scris că „În zilele în care îngerul al șaptelea va suna Mesajul său...”, acesta fiind îngerul pământesc.

Îngerul acesta puternic a venit jos din ceruri, iar acesta era pe pământ. Îngerul este un „mesager”, un mesager al epocii.

Apoi, observăm că El avea un curcubeu deasupra capului, a ridicat mâna și a jurat pe Cel ce trăiește în veci de veci că nu va mai fi timp (Când au vorbit aceste glasuri, când cele șapte Tunete au făcut să se audă glasurile lor). Atunci El a spus: „Nu scrie, ci pecetluiește ce au spus!”, iar noi am înțeles că ele se află pe spatele Cărții.

„Dar când îngerul al șaptelea a încheiat Mesajul Său, prorocia pentru ziua sa, taina lui Dumnezeu este încheiată”. Noi știm cu toții că așa spune Biblia: „Taina lui Dumnezeu: ce este Dumnezeu, Cine este Dumnezeu, totul despre calea spre botez și alte lucruri, toate acestea ar trebui să fie încheiate în ziua aceea.”

Prieteni, toate au fost așezate astăzi, pentru că a existat un profet puternic, un înger pământesc, iar el ne-a adus înapoi toate adevărurile care au fost pierdute, aducându-l pe Samson înapoi, în locul în care putea primi din nou Legământul celor șapte Peceti. Și când avea să restituie tot Adevărul, din ceruri a venit jos un Înger cu un răcnet puternic, iar când El a venit jos ca Împărat și a răcnit, s-a auzit acea bubuitură puternică, iar cele șapte Tunete au făcut să se audă glasurile lor. Ce a fost aceasta? Descoperirea Tainelor Pecetilor. Aleluia!

Eu prefer să trăiesc astăzi mai mult decât în orice altă zi în care au pus oamenii piciorul pe această planetă, pentru că am auzit Trâmbița Jubileului sunând și nu stau doar în jurul Muntelui așteptând să sune din nou. Trâmbița a sunat, iar noi urcăm sus pe Munte, am ajuns în Țara făgăduită. Iosua ne-a trecut Iordanul, a tăiat din nou biserica împrejur și ne-a adus înapoi la Legământul original, la Legământul seminței împărătești, la confirmarea credinței, prin botezul Duhului Sfânt. El a sunat din Trâmbiță și ne-a adus la Ierihon și în Țară.

Dacă privim la trecerea în țară, este uimitor că acolo nu a mai existat nici un profet, ci a fost doar Iosua, generalul armatei care i-a condus înainte, poporul și o preoție stabilită. Acolo, în țară, nu s-a mai auzit nici o bubuitură din ceruri, ci chemarea la Jubileu a fost făcută de preoțime, de slujbă, iar poporul a strigat. Ei au trebuit să meargă mai departe, dincolo de profet; nu au putut să mai stea să jelească la Pisga, ci Domnul le-a spus: „*Robul Meu Moise a murit; acum, scoală-te, treci Iordanul acesta!*” Amin!

Domnul a aranjat lucrurile în așa fel încât l-a scos pe profet din scenă, iar noi am jeli moartea sa, dar acum El spune: „*Scoală-te și treci Iordanul acesta!*”, iar Iosua este aici ca să ne conducă. Apoi, Iosua a poruncit preoției să sune din Trâmbița

Jubileului. Astfel, preoția a sunat din Trâmbiță, poporul a strigat biruința și zidurile s-au prăbușit. Aleluia! Ei trebuiau să stăpânească pământul țării; nu un pământ nelocuit, ci moștenirea lor. Dar în timp ce ei erau departe, vrăjmașii au pătruns înăuntru și pentru a fi siguri că pământul rămâne al lor, au ridicat ziduri groase, turnuri, garduri de apărare și orice au putut, pentru ca poporul să nu poată lua țara.

De aceea, diavolul a venit cu păreri omenești, cu biserici și seminarii, și a ridicat fortărețe încercând să ne țină departe de Țară, departe de moștenirea noastră. Dar fiecare zid trebuie să se prăbușească! Dacă diavolul a pătruns în viața voastră și a zidit ceva pe baza complexelor voastre, dărâmați zidul acela, piatră cu piatră. De ce? Pentru că dacă ați auzit Jubileul, puteți fi liberi.

Cu o lună înainte de predica „Domnilor, acesta este semnul sfârșitului?”, fratele Branham a vorbit mesajul „Întoarcere și Jubileu”. El era în Louisiana și a predicat cu ocazia împlinirii a cincizeci de ani de la revărsarea Duhului Sfânt în Louisiana. Astfel, a vorbit predica „Întoarcere și Jubileu”, dar ceea ce spunea de fapt, era că se întoarce Jubileul, prieteni. Ei se întorceau la Jubileu și urma să fie o bubuitură puternică.

„Noi ne-am zidit atât de departe de Aceasta încât ascultăm ceea ce are de spus altcineva, în loc să-L ascultăm pe „Așa vorbește Domnul” și să auzim ceea ce are de spus Cuvântul lui Dumnezeu despre... Acum este ceasul Jubileului. Întoarceți-vă la moștenirea voastră originală, întoarceți-vă din nou la Adevăratul Duh Sfânt!”

El predica „Întoarcere și Jubileu” și se întreba dacă am ajuns atât de departe în spatele zidurilor încât nu mai putem auzi sunetul Trâmbiței?

„Sunteți atât de departe în spatele unui zid tradițional, denominațional, a unui zid familial, încât nu mai puteți auzi?” Luați ceea ce spune un om în loc să-L luați pe „Așa vorbește Domnul?”

„Țineți minte că el putea să fie liber și nu trebuia să plătească nimic.”

Aceasta este Legea Jubileului și are loc la sfârșitul a șapte cicluri de șapte. Dacă înțelegem că suntem la sfârșitul a șapte cicluri de șapte, ar trebui să fim foarte bucuroși.

„...nu trebuia să facă nimic altceva decât să se ridice și să plece.”

Robul nu trebuia să fie băiat bun, nu trebuia să plătească nimic, nici o datorie, ci tot ce trebuia să facă atunci când recunoștea sunetul Trâmbiței, era să se ridice și să plece. Voi nu trebuie să așteptați până când înțelegeți totul sau până când citiți tot Mesajul, dacă auziți sunetul Trâmbiței, ridicați-vă și plecați! Sunteți liberi! Sunteți un popor liber! Vreți să știți cât sunteți de liberi? Hibridarea nu vă mai poate ține! Aleluia!

„Aceasta este tot ce trebuia să facă: dacă cunoștea sunetul Trâmbiței, trebuia să se întoarcă înapoi! Dar el trebuia să cunoască sunetul Trâmbiței pentru că ei erau fiii lui Dumnezeu.”

Însă nu toată lumea putea să se întoarcă la moștenirea sa când suna această Trâmbiță, pentru că nu toată lumea avea o moștenire. Existau robi care veniseră din alte națiuni, de pe alte pământuri, iar Trâmbița Jubileului nu putea să-i ducă înapoi la moștenirea lor pentru că ei nu aveau nici o moștenire. Înțelegeți?

Pentru ca această chemare a Jubileului să ne pună înapoi în Țară, este nevoie să avem deja o moștenire în Țară. Chemarea Jubileului a fost auzită numai de fiii lui Dumnezeu pentru că ei au deja o moștenire care le-a fost dată de Tatăl lor. Voi aveți un loc, o poziție, este deja a voastră, iar această chemare a Jubileului a fost trimisă ca să vă întoarcă înapoi la moștenirea voastră. De aceea, unii vor auzi și va fi zgomot, dar alții vor auzi un om care predică pe o casetă. Pentru unii va fi un zgomot puternic, va fi un grup de oameni care strigă și se bucură, dar pentru fiii lui Dumnezeu care știu că ei au o moștenire dincolo, va fi cel mai dulce sunet pe care l-au auzit vreodată. De ce? Pentru că chemarea Jubileului este eliberarea noastră ca să mergem înapoi. Dar trebuie să ne ridicăm și să mergem!

Noi nu putem auzi chemarea Jubileului și să continuăm să săpăm și să spunem: „Poate mâine, astăzi sunt obosit!” sau: „Lăsați-mă să termin rândul acesta!”

Prieteni, nu stați să terminați rândul! Nu mai așteptați nici măcar o zi, nici măcar o clipă, pentru că nu mai există nimic ce trebuie să faceți în viața aceasta, nu mai există nimic de făcut pentru oricine altcineva, nu mai aveți de făcut nimic, pentru că sunteți liberi! Trâmbița Jubileului v-a făcut liberi! Aruncați sapa voastră, uitați tot și mergeți mai departe!

Când robul auzea chemarea Jubileului, își arunca sapa jos și se întorcea înapoi. Dar el nu putea să plece și să pribegească în jur, nu putea să plece după cum îi dicta mintea lui: „Sunt liber să plec, așa că voi merge, voi pribegi prin țară și voi vedea

împrejurimile. Sunt liber să plec, așa că voi călători prin țară, fiindcă întotdeauna mi-am dorit să văd cum arată Muntele Hermon; întotdeauna mi-am dorit să merg la ocean!”

Nu! El era liber, dar era liber pentru un scop și numai pentru un scop! El era liber să se întoarcă în poziția sa originală!

Voi nu ați fost eliberați din denominațiuni, din amăgire, ca să pribegiți, ca să fiți liberi, ci ați fost eliberați ca să vă întoarceți la poziția voastră originală în Cuvânt!

Care a fost poziția voastră originală în Cuvânt? Citiți Cartea Faptelor, pentru că aceasta este poziția voastră originală în Cuvânt.

Robul trebuia să plece în locul de unde era, trebuia să călătorească înapoi. Aceasta era obligația, porunca dată de această Lege: el era liber să se întoarcă înapoi la pământul părinților săi. El putea fi readus înapoi la credința părinților. Noi am fost aduși înapoi la moștenirea noastră originală, înapoi la credința părinților, dar trebuie să vă ridicați și să plecați! Voi trebuie să mergeți, iar dacă există vreun obstacol care vă stă în cale, ați auzit deja sunetul prelung al cornului de berbec. Ce este acest zid care stă înaintea voastră? Ce este Ierihonul? Nimic!

Înainte de a se auzi sunetul prelung al Trâmbiței, Ierihonul a fost o fortăreață de necucerit, un obstacol imens. Înainte de primirea poruncilor date de Duhul Sfânt, înainte de a le spune Dumnezeu ce să facă, era imposibil de pătruns. Dar când au fost conduși de Iosua acolo și Domnul a început să le spună ce să facă, ei au înconjurat cetatea de șapte ori, iar la sfârșitul lui șapte au înconjurat-o de șapte ori; șapte și șapte. Atunci, preoții au sunat sunetul prelung al Jubileului, iar poporul a strigat, aceasta întâmplându-se înainte ca zidurile să se prăbușească. Astfel, dintr-o fortăreață de necucerit, Ierihonul a devenit un morman de moloz. Dintr-un obstacol de netrecut, Ierihonul a ajuns să fie o mărturie care trezea frica în restul națiunilor demonice din țară.

Care este Ierihonul vostru? Care este obstacolul peste care nu puteți trece? Ce nu puteți birui? Ce Cuvânt nu puteți așeza? Față de ce nu puteți muri? Ați auzit sunetul Trâmbiței? Ați auzit bubuitura? Atunci este timpul să strigați, prieteni! Strigați înainte de a putea înainta! Strigați biruința înainte ca zidul să se prăbușească! De ce? Pentru că am auzit bubuitura și știm că suntem liberi, știm că aceasta este moștenirea noastră. Iar dacă acest obstacol stă între mine și posesiunea mea deplină, trebuie să se prăbușească! Dacă este vreo îndoială,

trebuie să plece! Dacă este teama, trebuie să plece; dacă este vreun complex, trebuie să plece; dacă este o boală, trebuie să plece! Totul trebuie să se miște la răsunetul Trâmbiței și la strigătul poporului. Apoi, trebuie să trecem prin gaura care s-a deschis înaintea noastră. Nu prin partea de zid a vecinului nostru, ci prin partea noastră. Noi trebuie să plecăm de aici și să urcăm, să ne înălțăm. Aleluia!

Tot în „Întoarcere și Jubileu” citim:

„Biserica va auzi Cuvântul lui Dumnezeu. Ei vor refuza orice crez, vor refuza orice organizație, fiecare denominațiune care este contrară și Îl vor sluji pe Dumnezeu prin puterea Duhului Sfânt. Amin! Negreșit, ei cunosc sunetul Trâmbiței pentru că „Oile Mele ascultă Glasul Meu.””

Ce este sunetul Trâmbiței? Glasul Domnului.

„La ce te referi? La Cuvânt. Voi spuneți: „Acela este Glasul lui Dumnezeu?”

„La început a fost Cuvântul, și Cuvântul a fost cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.” Oile ascultă aceasta. Ele Îl cunosc și nu vor urma un străin.”

De aceea, când unii oameni vor auzi spunându-se: „Cele șapte Peceti s-au deschis,” vor spune: „Și ce-i cu aceasta?”, dar alții vor auzi și vor spune: „O clipă, Legământul s-a întors înapoi? Au fost rupte Pecetele? Glasul lui Dumnezeu S-a întors din nou în Țară? Înseamnă că pot fi liber!” Vedeți? *„Oile Mele ascultă Glasul Meu.”*

Unii oameni pot auzi un bărbat din Kentucky care strigă pe o casetă, dar noi auzim Glasul lui Dumnezeu. Unii oameni aud un om cu opinii și păreri, un predicator aspru, un bărbat cu un dar, care la sfârșit a deviat, dar noi suntem oi, pentru că auzim Glasul, auzim sunetul Trâmbiței, sunetul eliberării noastre: „Luați Țara!”

Să citim mai departe din Mesajul „Întoarcere și Jubileu”:

„Da, domnilor. Este timpul să ne întoarcem. „La ce să ne întoarcem, frate Branham? Să ne întoarcem înapoi la organizația din care am ieșit?” Nu! Să ne întoarcem înapoi la moștenirea pe care ne-a lăsat-o Tatăl!

„Ce moștenire ne-a lăsat El?”

„Așteptați în Ierusalim până veți primi putere de sus!” Aceasta este moștenirea!

El nu a spus: „Mergeți și alăturați-vă la aceea sau la aceasta!” ci: „Așteptați până vine puterea de sus!” „Cât timp? O zi, două zile?” Așteptați până când vine. Nu luați o emoție mică, un fir micuț, ci așteptați acolo până când sunteți morți, îngropați și născuți din nou în Hristos Isus, până când fiecare pulsație a vieții voastre Îl arată pe Isus Hristos, astfel încât să puteți vedea Viața lui Isus Hristos reflectată în trăirea și în umblarea voastră. Da, domnilor, până când puteți găsi acea putere pe care au avut-o ei la început...

Înapoi la moștenirea Cincizecimii! Da, domnilor. Aceasta este posesiunea voastră, nu denomi-națiunea! Rusaliile sunt posesiunea voastră, nu o organizație pentecostală, fiindcă părinții voștri au ieșit afară din așa ceva. Posesiunea voastră este experiența rusalistică!

Cercetați-vă! Ascultați sunetul Trâmbiței! „Care trâmbiță?” Trâmbița lui Dumnezeu, Cuvântul, Duhul Sfânt în Cuvânt!”

Aceasta este Trâmbița, prieteni!

Să mergem în Apocalipsa capitolul 4:

„După aceste lucruri, m-am uitat și iată că o ușă era deschisă în cer. Glasul cel dintâi, pe care-l auzisem ca sunetul unei trâmbițe...”

Ioan auzea Trâmbița Jubileului.

„...și care vorbea cu mine, mi-a zis: „Suie-te aici...”

El auzea Trâmbița Jubileului care-i spunea: „Vino mai sus!”

„...și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri!”

Numaidecât am fost răpit în Duhul.”

Și noi am auzit sunetul Trâmbiței din ceruri și dorim să urcăm acest Munte, și noi dorim să ne suim sus, să fim înălțați în locurile cerești. Aceasta este ceea ce ne spune Evrei 12.

În predica „Al treilea Exod” citim:

„Așadar, astăzi lucrurile se petrec din nou la fel. Dumnezeu Își cheamă poporul ales și ei sunt aleși acum. Pentru ce sunt aleși? Pentru înviere.”

Nu doar pentru o înviere viitoare, ci voi sunteți aleși pentru o înviere prezentă, pentru a fi înviați din denominaționalismul nou și aduși la înnoirea vieții.

„Ce semn le arată El? Semnul învierii.

Ce le-a arătat El în Egipt? Un semn al izbăvirii, al eliberării din robie, un semn al puterii care putea închide sau întuneca cerurile.

Iar acum, El arată puterea învierii Fiului Său care trăia printre noi, ca să ne învie din mormântul în care ne aflăm și să ne ducă în Țara pe care El a făgăduit-o pentru noi. Semnul învierii, chemarea afară din Egiptul spiritual și din Babilonul spiritual.”

Ce semn am primit noi în zilele noastre? Semnul învierii. Ce este acest semn? Dovada învierii Fiului lui Dumnezeu, dovada că Isus Hristos este viu și vorbește vieților și inimilor oamenilor, că El deosebește gândurile inimilor oamenilor. Ce a fost aceasta? Semnul învierii. De ce? Ca să aducă pentru oameni o înviere, afară din robia Egiptului spiritual și a Babilonului spiritual și să-i ducă sus în locurile cerești. Când auziți aceasta, strigați și mergeți sus! Aleluia!

Fratele Branham a spus următoarele în predica „Lăsați presiunea afară” din anul 1962:

„Cândva am citit despre Proclamația de emancipare a sclavilor de culoare din Sud. Când Proclamația de emancipare a fost semnată... Ei fuseseră biciuiți și bătuți pentru că erau sclavi. Noi știm ce s-a întâmplat. Dar atunci li s-a spus: „În dimineața de (nu-mi amintesc data)... veți fi liberi la răsăritul soarelui.”

Când? La răsăritul soarelui.

„Când răsare soarele, toți sclavii sunt liberi.”

Suntem atât de bucuroși! De ce? Pentru că noi am văzut răsăritul Soarelui. Unde a răsărit Soarele? Soarele a răsărit în mine și în voi, descoperirea Cuvântului, Lumina lui Isus Hristos care este ca soarele fierbinte de august, și aduce maturizarea deplină a recoltei. Unde este El? În Mireasă.

Puteți vedea soarele? A răsărit? Atunci sunteți liberi.

„Sclavii aceia sărmani, slabi și bătuți din greu, erau atât de nerăbdători să fie liberi încât cel mai puternic dintre ei a urcat sus pe vârful muntelui.”

Doriți cu ardoare să fiți liberi? V-ați săturat de bătăliile minții, de bolile trupului și de problemele familiale? Sunteți gata să fiți liberi?

Se spune că cei mai puternici dintre ei au urcat pe vârful muntelui. Moise a urcat pe vârful muntelui, fratele Branham a urcat pe vârful muntelui, iar cei mai puternici dintre ei au urcat pe vârful muntelui.

„Femeile și cei mai slabi au ajuns doar mai jos. Unii, care nu erau foarte puternici au urcat puțin mai sus, iar mai jos au fost femeile și copiii. Cei mai tari, care au putut să urce până în vârf, au stat acolo înainte să se facă ziuă. Ei au privit și au privit până când, după un timp, au început să vadă primele raze ale soarelui care răsărea. Dar în vale era încă întuneric.”

Prieteni, atunci când fratele Branham a predicat Pecețile, în vale era încă întuneric, dar el stătea într-un punct avansat din pricina descoperirii care avusese loc pe acel munte. El a putut vedea razele de Lumină care se ridicau și a strigat în josul muntelui: „Răsare Soarele! Răsare Soarele!” Aleluia!

„Ei transmiteau totul de la unul la altul. Cineva striga de sus: „Suntem liberi!”, următorul striga de mai jos: „Suntem liberi!” și tot așa până jos în vale: „Suntem liberi! Soarele este sus!” Ei puteau să lase presiunea deoparte, să strige și să țipe cât puteau de tare, pentru că erau liberi! Răsărea soarele!

Acela era s-o-a-r-e-l-e. O, fraților, dar noi suntem liberi pentru că acum a înviat F-I-U-L! Aleluia! Semnele învierii Sale sunt printre noi: „Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.” El nu este mort, ci trăiește în veci de veci. Fiul a înviat, iar noi putem striga și să-L slăvim pe Dumnezeu!”

Noi am trecut Iordanul și am auzit sunetul Trâmbiței de pe vârful Muntelui, care spunea: „A răsărit Soarele!”, așa că acum putem să strigăm și să-L slăvim pe Domnul. De ce? Pentru că a răsărit Soarele.

Cei din vale nu puteau vedea aceasta, dar credeau ceea ce li se transmitea de mai sus. Cei din vale, cei slabi, femeile și cei sărmani, nu puteau să vadă încă semnul.

Noi suntem cei din vale și am fost slabi și plăpânzi, dar pe vârful Muntelui a fost un bărbat care ne-a spus: „A răsărit Soarele!” El a sunat din Trâmbița Jubileului

anunțând că suntem liberi: „Suntem liberi! Suntem liberi!”

Vedeți? Cineva le striga biruința, iar ceilalți înălțau strigăte de laudă înainte ca să vadă soarele; ei se bucurau și strigau oricum.

Așa facem și noi: vom striga înainte de a vedea zidurile prăbușindu-se: „Suntem liberi din acest trup hibrid de carne! Suntem liberi pentru un trup proslăvit! Suntem liberi pentru Viața veșnică! Suntem eliberați de boală, de griji și de teamă și suntem liberi să ne întoarcem înapoi la starea noastră originală!” Noi vom striga aceasta. Îl vom slăvi pe Domnul și vom striga până când se prăbușesc zidurile. Vom striga până când cad toate zidurile depresiei, complexelor și descurajării! De ce? Pentru că în jurul nostru este încă întuneric. Dar bărbatul de pe Munte ne-a spus că a văzut Soarele, iar Cuvântul spune că atunci când aud Strigătul, pot să strig și eu; când aud Trâmbița, pot să strig și zidurile se vor prăbuși. Nu trebuie să văd mai întâi ceva, nu trebuie să văd nimic, pentru că eu cred Cuvântul. Eu am auzit ceea ce s-a spus și mărturisesc că Cuvântul este Adevărul deplin. Noi suntem liberi, suntem salvați, ne aflăm în Răpire, iar trupurile noastre sunt pe punctul să fie schimbate.

Dacă aceasta nu vă poate face să strigați, atunci nu există nimic pe planetă care să vă facă să strigați. Aleluia! Soarele a răsărit, iar noi putem să strigăm și să-L slăvim pe Dumnezeu.

„Fiul a înviat și noi trăim. El este cu noi și în noi, legitimându-și prezența prin marile Sale semne și minuni ale învierii.

... F-I-U-L a înviat, iar voi, robi ai păcatului, ai bisericilor, ai denominațiunilor și al tuturor acelor lucruri, sunteți liberi.”

Voi sunteți liberi să primiți botezul Duhului Sfânt. Sunteți liberi să nu mai încercați să înțelegeți lucrurile cu mintea voastră, sunteți liberi să-L primiți pe Fiul și să-L lăsați să Se manifeste și să-Și trăiască propria Sa Viață în voi. Sunteți eliberați de o viață bisericească, de îndoială și de boli! Sunteți liberi! Aleluia! Poate sunteți încă în vale, poate că partea zidului din fața voastră stă încă în picioare, dar auziți că după colț sunt zguduituri și zgomote, iar alții strigă și merg în sus, așa că vă întrebați: „De ce zidul din fața mea nu se mișcă?” Continuați să strigați pentru că făgăduința este că toate zidurile vor cădea, se vor prăbuși. Orice v-a necăjit toată viața voastră trebuie să cadă! Voi sunteți eliberați de tutun, de dependență, de felul vostru firesc și glumeț. Sunteți liberi! Sunteți liberi pe deplin, așa că strigați

până când se prăbușește zidul, apoi urcați, continuați să urcați! Aleluia!

Nu trebuie să faceți ceva, nu trebuie să plătiți ceva, să îndepliniți ceva, nu trebuie să acționați într-un anumit fel, ci trebuie doar să credeți. Iar dacă credeți și strigați biruința, orice este înaintea voastră, va fi sub talpa picioarelor voastre, pentru că voi trebuie să mergeți sus. Pe ce călcați voi? Pe molozul zidului care ne stătea în cale. Noi urcăm!

Vedeți? Eu am strigat, iar mormanul de moloz al zidului care stătea în calea mea ca să nu pot urca în Țara făgăduită, este acum sub talpa picioarelor mele.

Prieteni, nu stați în aceeași stare, ci continuați să mergeți mai departe! Nu vă opriți din cauză că există un zid, ci continuați să mergeți! Iar voi, cei care ați urcat deja pe Munte, puteți vedea Soarele, dar nu uitați că mai este cineva în vale. Continuați să strigați: „A răsărit Soarele!”

El vine pentru că a răsărit Soarele. El a preluat viața mea și sunt liber. Dar voi trebuie să vă ridicați și să plecați, așa că astăzi să fie ziua când faceți aceasta, astăzi să fie ziua în care încetați să mai spuneți: „Ierihonul este acolo!” Uitați de Ierihon! Cui îi pasă de el? Ierihonul este un obstacol care trebuie să se prăbușească.

Poate zici: „Știi, eu sunt în vale și sunt slab!” Ești liber!

„Eu sunt bătrân!” Ești liber!

„Eu sunt doar o femeie.” Ești liberă.

„Eu sunt doar un copil.” Ești liber.

Indiferent ce ți-a spus diavolul că ești sau orice crezi tu că ești, voi sunteți liberi! Voi nu trebuie să acceptați aceasta, pentru că dacă sunteți bătrâni, luați un trup nou.

Se întâmplă, prieteni! Noi suntem în mijlocul acesteia. Se întâmplă! Schimbarea din trupul vostru, alinierea trupului vostru cu Cuvântul este un semn al puterii învierii. Ce este trupul vostru manifestând Scripturile prin puterea Duhului Sfânt? Dovada învierii. Dacă Duhul Sfânt poate să vă schimbe dintr-un mincinos în cineva care spune adevărul, dintr-un păcătos în cineva care ascultă Cuvântul, dacă poate schimba mintea voastră dintr-o minte putredă în una sănătoasă, înseamnă că El

poate schimba tot ADN-ul vostru, toată structura voastră.

Voi ați văzut Lumina, ați strigat până când zidul din fața voastră a căzut și ați început să urcați. Astfel, faptul că trupul vostru se schimbă deja pentru a se potrivi cu Cuvântul, este dovada că vă aflați în înviere. El se schimbă dintr-un trup dependent de țigări, într-unul care se aliază cu Cuvântul; dintr-un trup plin de poftă, într-unul care însetează după Cuvânt, dintr-unul care iubește amuzamentul, într-unul care trăiește doar pentru Cuvânt. Ce este aceasta? Învierea, înnoirea vieții; este puterea lui Isus Hristos Cel înviat.

Așadar, nu voi sunteți cei ce faceți aceasta, ci este El în voi. Ce este aceasta? Învierea. Soarele a răsărit, iar voi sunteți liberi. Unii ați fost legați în denominațiuni, dar acum sunteți liberi. Unii dintre voi ați fost dependenți de ceva, dar acum sunteți liberi. Strigați deci, jos în vale: „Prietenii, a răsărit Soarele! Sunteți liberi!”

Dacă în vale găsiți pe cineva care se simte slăbit, strigați: „A răsărit Soarele! Este chemarea Jubileului, sunteți liberi!”

Oh, ne-am săturat de scuze și de lenea din viața noastră! Tot ce trebuie să facem este să înaintăm, fiindcă trebuie să cadă fiecare zid și să se deschidă fiecare poartă! V-ați săturat de toate acestea? V-ați săturat să ajungeți până într-un punct și apoi să cădeți înapoi? Atunci, opriți-vă, stați acolo și strigați împotriva zidului! Ce veți striga împotriva lui?

„Te vei prăbuși pentru că a răsărit Soarele! S-a auzit sunetul prelung al Trâmbiței, așa că te vei prăbuși!” Nu contează că spuneți aceasta zilnic sau de zece ori pe zi, spuneți-o!

„Dar cât timp trebuie s-o spun?” Până când vine zidul jos. De foarte multe ori, noi nu avem biruință tocmai pentru că renunțăm. Nu pentru că nu suntem fii și fiice de Dumnezeu, nu pentru că nu avem puterea lui Isus Hristos cel înviat în viața noastră, nu pentru că nu avem Duhul Sfânt, pentru că avem Duhul Sfânt, am fost născuți din nou și Soarele a răsărit. De multe ori suntem învinși, dar nu pentru că nu avem destulă putere pentru a birui fiecare diavol din iad, ci pentru că încercăm pentru puțin timp, după care renunțăm și zicem: „Nu pot s-o fac, așa că va trebui să trăiesc cu aceasta. Va trebui să accept situația pentru că și mama și tata au fost așa!” Adevărul este că ați ajuns la zid, ați auzit Tunetul, dar ați strigat puțin, după care ați renunțat și ați plecat.

Spuneți: „Doamne, nu mă lăsa să mai am vreodată mărturia aceasta! Dacă boala îmi lovește familia, voi striga, Îl voi slăvi pe Dumnezeu până când se va prăbuși zidul acela! Dacă am probleme în trup și sunt frământat, voi striga până când se va prăbuși zidul! Nu voi mai renunța!”

Noi suntem liberi și avem o moștenire. Dincolo de încercarea aceasta, este moștenirea mea; dincolo de cetatea aceasta întărită, dincolo de acest zid sau de această poartă, este ceea ce-mi aparține mie! Care este moștenirea mea? Cuvântul deplin cu Viața deplină pentru a-L manifesta pe El. Totul! Care este moștenirea voastră? Totul. Care este porțiunea voastră? Totul. Ce vreau să zic când spun „totul”? Totul. Fiecare făgăduință din Carte este pentru biruatori. Tot ce a fost dat pentru primii creștini care au ieșit din camera de sus, este și porțiunea voastră. Fiecare putere, fiecare manifestare, totul, este deja al vostru.

Prieteni, diavolul nu și-a închis prăvălia și nu a fugit când ei au trecut Iordanul și au intrat în țară, dar Domnul a spus: „Dacă mergeți, Eu îl voi scoate afară pas cu pas!”

Voi ziceți: „Sunt umplut cu Duhul Sfânt, sunt în Țară, sunt liber, am totul!”

Dar ce este cu cetatea aceasta mare din fața voastră? Voi ziceți: „Poate m-am înșelat și nu am Duhul Sfânt. Poate nu aceasta este Țara care mi-a fost făgăduită!”

Nu, prieteni! Țara este a voastră, dar trebuie să luptați pentru fiecare centimetru din ea, iar urmele pașilor înseamnă stăpânire. Tot Cuvântul vă aparține; dacă puteți să-L vedeți în Biblie, este al vostru. Toată Țara este a voastră, totul, plinătatea Duhului, tot Semnul, totul este al vostru! Toate cele șapte șuvițe sunt ale voastre. Nu contează ce vă stă în cale, strigați și mergeți sus! Împăratul este în tabără și se aude Strigătul Lui! Împăratul este aici, deci cum ar fi posibil să nu biruim? Împăratul este aici, cum să nu luptăm? Nu este timpul să renunțăm, ci trebuie să facem presiuni asupra vrăjmașului pentru că Acesta este Strigătul Împăratului și biruința este a Domnului. Tot ce-I trebuie Lui este un vas care să creadă și să acționeze pe baza credinței. Aceasta este tot ceea ce are nevoie El. Câte vase avem aici?

Noi nu trebuie să plătim nimic, ci doar să-I mulțumim Domnului pentru aceasta. Voi nu trebuie să faceți nimic, fiindcă vă va fi dat ceea ce trebuie să faceți. Nu trebuie să plătiți nimic pentru a fi liberi, nu trebuie să vă câștigați biruința, pentru că este Jubileul eliberării! Astfel, când veți auzi Trâmbița Jubileului vostru și veți recunoaște

că sunteți liberi, puteți să vă ridicați și să mergeți. Unde? Înapoi la moștenirea Tatălui, înapoi la părinți, la credința părinților. Iar orice lucru care vă împiedică să ajungeți acolo, trebuie să se prăbușească.

Ce zi! În ce zi ni s-a dat să trăim! Sunt atât de fericit pentru aceasta! Avem lupte? În fiecare zi, dar am văzut Soarele răsărind. Astfel, am pus sapa jos și nu mai lucrez pentru diavol, nu mai lucrez pentru acest trup de carne, nu mai lucrez pentru mintea mea putredă. Sunt liber! Eu sunt un fiu al Împăratului, un fiu al lui Dumnezeu și nu mai sunt rob nici măcar pentru mine însumi.

Unii dintre noi am fost proprii noștri robi, am fost robii temperamentului nostru, am fost închiși pe dinăuntru. Nu exista un zid pe dinafară, ci era pe dinăuntru. Eram zidiți în spatele complexelor noastre, a rănilor și a oricărui lucru care ne ieșea în cale, dar acum suntem liberi, prieteni! Nu mai trebuie să alimentați durerea aceea, nu trebuie să-i mai puneți scutec! Scoateți-o afară!

Țineți minte că atunci când au intrat în țara făgăduită, ei nu au trebuit să cruțe nimic: nici o oaie, nici un bou, nici o femeie, nici un copil, ci totul a trebuit să moară. Nu contează dacă este afară sau în interiorul vostru, totul trebuie să moară, să plece! Dacă ați fost închiși și chinuiți în mintea voastră, deprimați în duhul vostru, toate acestea trebuie să plece de la voi. Zidul acela trebuie să se prăbușească!

„Mă simt groaznic, ce trebuie să fac?”

Spune: „Slăvit să fie Domnul, sunt liber! Depresia aceasta nu mă mai poate ține! Complexul acesta care mă face să mă gândesc că nu mă iubește nimeni, trebuie să plece pentru că Biblia spune: *„Noi am fost înfiați prin Isus Hristos”*. Amin! Citiți Cuvântul, lăudați-L și luați biruința fiindcă este deja a voastră.

„Nu vreau să merg pentru că nu înțeleg!”

Nu trebuie să înțelegeți, ci trebuie să credeți Cuvântul. Credeți, ridicați-vă în picioare și mergeți mai departe, iar Dumnezeu Se va îngriji de tot ce aveți nevoie. Nu stați pe loc, nu rămâneți unde ați fost ieri, ci continuați să mergeți mai departe până când veți intra în posesia deplină a moștenirii voastre!

Unde scrie în Biblie că biserica va găsi un loc confortabil, că va avea parte de multe manifestări, de un standard sfânt de trăire și că se va opri chiar acolo? Noi

nu trebuie să facem aceasta, prieteni, ci trebuie să intrăm în stăpânirea deplină a moștenirii noastre, astfel încât fiecare vrăjmaș să fie alungat afară și să plece.

Aceasta este ziua! Noi trăim în ziua biruinței depline! Noi trăim în ziua restituirii depline, sută la sută, înapoi la credința părinților de la Rusalii. Aceasta are loc astăzi, iar eu spun că este chiar aici.

„Bine, dar pământul nostru nu pare a fi curat!” Nu este, dar îl curățăm, pentru că și eu văd tot felul de lucruri în viața mea și a voastră.

Voi ziceți: „Frate Chad, eu văd aceasta și aceasta...”

Nu vă îngrijați, pentru că vor trebui să plece! Ne vom ocupa de ele treptat. Eu știu ce este pe muntele următor, știu ce este cu fortăreața de pe el, dar mă voi ocupa și de ea. Mai întâi se va dărâma zidul acesta, apoi mă voi ocupa de următorul și de următorul, pentru că se vor prăbuși toate. Aceasta este atitudinea biruitorilor, a fiilor lui Dumnezeu.

Cel care vine și vă spune că nu puteți este diavolul, dar el este un mincinos. Fiii lui Dumnezeu au auzit strigătul: „A răsărit Soarele!” Cineva a fost sus pe Munte și L-a văzut, apoi a strigat jos spre mine care mă aflam în vale, iar eu am auzit și am început să strig. Atunci, zidurile au început să se prăbușească, iar eu am urcat pe Munte până când am văzut Soarele.

De ce nu credeți și voi vestea? A răsărit Soarele!

Tinerilor, a răsărit Soarele! Nu vreți să-L lăudați pe Domnul cu strigătul biruinței, astfel încât să cadă acel zid? Nu spuneți: „Poate că...” sau „Sper că...”, ci scoateți un strigăt de stăpânire deplină! Nu spuneți: „Dacă Dumnezeu vrea să plece, poate va pleca...”, pentru că dacă este scris în Cuvânt, trebuie să plece! Dacă mă rănește, trebuie să plece în mod absolut! Nu, „poate”, ci: „Va pleca!”, iar eu voi striga până când va pleca, apoi voi continua să urc!

Prieteni, continuați să urcați până când veți vedea că Soarele este sus!

Vă bucurați pentru că facem parte din aceste lucruri? Amin! Câți dintre noi putem spune că pe pământul nostru mai există cetăți înconjurată de ziduri? Eu le-am văzut, le mărturisesc și nu vor mai sta acolo! De ce? Pentru că am auzit chemarea Jubileului și măرشăluiesc spre eliberarea totală! Amin! Este acest lucru real pentru noi? Nu ceea ce spune predicatorul, nu entuziasmul din timpul unui serviciu, ci o

realitate deplină în viața de zi cu zi. Orice se află înaintea mea, trebuie să se dea la o parte; orice munte din fața lui Zorobabel trebuie să se facă șes, ca să putem moșteni ceea ce este al nostru.

Dacă vedem scris în Cuvânt: „*Prin rănilor Lui, sunteți vindecați*”, apoi mergem înaintea Domnului și spunem: „Vrei să mă vindeci, Doamne?”, dovedim că nu am înțeles nimic.

„Pot să mă întorc aici?” Sigur că da! Este pământul tău, este dreptul tău să te întorci acolo!

Prieteni, noi am primit dreptul să dăm afară orice intrus care se află pe pământul nostru! Astfel, nu mai mergem înaintea Domnului zicând: „Vrei să mă vindeci, Doamne?”, ci spunem: „Doamne, Tu ai spus că suntem vindecați prin rănilor Tale!” apoi îi spunem Satanei: „Diavole, vreau să-ți spun că mă împotrivesc ție! Trebuie să pleci, pentru că stau împotriva ta prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu care spune: „*Prin rănilor Lui, sunteți vindecați!*”

Eu nu-l cer nimic lui Dumnezeu, ci îi vorbesc zidului. Nu lui Dumnezeu, ci zidului! Strig în fața zidului și spun: „Diavole, trebuie să pleci pentru că Cuvântul spune...” Nu spun: „Doamne, Te rog să mă faci bine...”, pentru că El a spus deja că suntem vindecați, El a plătit deja prețul pentru aceasta. Vorbiți zidului, strigați și spuneți: „Trebuie să pleci pentru că Cuvântul spune...”

Domnul a spus deja că El nu ne-a dat un duh de frică, ci de dragoste, de pace, de chibzuință. El ne-a dat deja aceasta, iar dacă cineva vrea să ne-o ia, strigăm până când se prăbușește zidul pentru că aceasta este moștenirea noastră. El ne-a dat dragoste, pace și chibzuință, iar dacă teama, depresia sau altceva stă între noi și acestea, strigăm!

Dumnezeu ne-a spus să mergem sus, pentru că Trâmbița Jubileului a sunat în auzul urechilor noastre. A răsărit Soarele! El ne-a dat Duhul Sfânt, ne-a dat Cuvântul, iar acum trebuie să vorbim.

De data aceasta nu a mai fost profetul, ci poporul. Acum nu mai este ziua profetului, ci este ziua noastră. El a strigat deja ca să adune poporul, dar acum trebuie să strigăm noi, ca să intrăm în stăpânirea pământului. El a strigat ca să ne aducă la pământ, iar noi strigăm ca să stăpânim pământul.

Este timpul ca poporul să strige! Amin!